

Seal sündis nende inimestele midagi iseäralist asja.

Ühel suvi-homikul, kui naene ukse lahti tegi ja lähedast toidupoeist homikuls piima ja leiba tuua tahtis, kuulis tema ühe weike lapse wailit laebamist, pööras ennast selle heale poole ja nägi üht nartsudest limpu läwe peal maas, kust lapse heal wälja kostis. Tema wöttis kimbu üles ja otse kui teadmata ema-tundmuse wõimul, kiigutas tema last käte peal, kunni wailis ja kimbust laks suurt wejisti silma wõera kiigutaja peale waatasiwad. Sadulsepa naene raputas imestatud pead ja ei leidnud muud nõuu, kui wahtijat lapsukest uueste käte peal kiigutada. Ärsku tuli temale tema tallitus meele. Last wasta rinda muljades ruttas tema poodi, lastis omale kahewõrra piima potti kallata ja läks koju tagasi.

Tema mees magas weel. Nuttu pani tema lapse oma woodisse, tegi tuld ja soojendas piima, mida laps isuga järges wälja jõi ja siis sügawast magama uinus. Naene jäi woodi juure seisma ja wahtis magaja lapse peale. Tema ei saanud diete aru, mis juhtunud oli: miks tema seda last maast üles wõtnud, kellega temal ühtigi tegemist ei olnud, miks teda käte peal kiigutanud ja oma woodisse pannud. Kõige selle põhjust ei wõinud tema leida, wahtis aga ikka lapse peale, kuidas

tema weiked käed ja suunurgad unes liikuwad. Mõtteta seisis tema seal, kunni mees ennast liigutas. Siis läks tema woodi juurest ära ja tallitas sõna lausumata oma asju.

Kui mees üles oli tõusnud, langes tema film lohe lapse peale.

„Mis see seal on?“ hüüdis sadulsepp.

„See oli läwe peal maas, kui mina ukse lahti tegin,“ wastas naene, mehe peale waatamata.

„Ja Sina pidid teda lohe seia tassima? Wälja temaga!“

„Mina teen aga omad asjad siin walmis.“

Sadulsepp urises üht needmist oma ette ja sellega oli abielu-rahwa homiku-jutt otsas. Naene tallitas tule-afeme kallal ja waatas wahest kahtlase filmaga lapse poole, kes rahuga uinus, nagu ingliteist kiigutatud. Mees pani ennast riidesse, tallitas oma töölauda kallal ja istus siis jälle maha, kohwi jooma, mida naene sõna lausumata tema ette pani. Wähe aega pärast tõusis tema üles ja läks uksest wälja.

Kui tema tagasi tuli, wõis tund aega mööda läinud olla. Naene oli tuast ära läinud, keegi ei olnud seal, kui sadulsepp ja laps üksi.

„Seal se wänts ju weel on!“ ütles tema walju healega, oma naese woodist mööda minnes; aga seljamat filmapigul jäi tema seisma. Laps